

Arrest

nr. 351 694 van 19 augustus 2026
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN
(zaak met rolnummer X)

ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN
(zaak met rolnummer X)

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2025 (zaak met rolnummer X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2025 (zaak met rolnummer X).

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 12 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. CAMERIER, *loco* advocaat P. STAES in de zaak met rolnummer X en gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij in de zaak met rolnummer X

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 12 augustus 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 2 november 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 16 november 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoeker gehoord op 13 januari 2025 en 14 augustus 2025.

1.3. Op 27 oktober 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Palestina Vista Hermosa in Meta, en hebt naderhand ook nog gewoond in San La Vereda San Francisco Yonda, Antioquia; Barrancabermeja, Santander; en voor uw vertrek uit het land woonde u in Bogota. U volgde na het afwerken van het middelbaar een eenjarige postsecundaire opleiding, en werkte in het bankwezen.

Tijdens uw kindertijd werd uw gezin ontheemd. U was toen getuige van dood en geweld. U denkt dat uw vader problemen had met de guerrilla's en betrokken was bij drugssmokkel maar weet hier het fijne niet van. Hij was gewelddadig tegenover de andere leden van het gezin als hij dronk. Nog tijdens uw kindertijd werd u op verschillende momenten eenmalig misbruikt door respectievelijk uw broer, een vrouwelijke thuishulp, en een leraar van u. De ouders handelden onafhankelijk van elkaar. Tijdens uw werk werd u eenmalig bedreigd door een klant, zonder gevolg. U kreeg ook een eenmalig aanbod om mee te werken met een vermoedelijk criminele organisatie, waar u niet op inging en dat zonder gevolg bleef. U kreeg van een partner van uw zus die crimineel actief is het aanbod om met hem mee te werken, maar u ging hier niet op in. Hij leende ook eens geld van u zonder het terug te betalen, en sindsdien hebt u geen contact meer met hem. Enkele motorfietsen zijn gestolen toen u nog in Colombia was, alsook een auto na uw komst naar België, maar u hebt geen aanwijzing dat deze diefstallen gelinkt zijn. U was in Colombia op een bepaald moment het slachtoffer van een poging tot fraude, waarbij iemand zich voordeed als uw zus, maar u ging hier niet op in en het incident bleef zonder gevolg. Recent werd een broer van u vermoord, en u hoorde van een oom van u dat hij betrokken zou zijn bij geldtransfers ten bate van guerrilla's. U kreeg van uw oom het aanbod om deze transfers te helpen legaliseren, maar ging hier niet op in. Dit bleef zonder gevolg.

U bent homoseksueel. Toen u dit onthulde aan uw toentertijdse vrouwelijke partner, met wie u samen een dochter had, betekende dit het einde van de relatie. U probeerde uw seksuele oriëntatie verborgen te houden voor uw omgeving en uw familie, en een ex-partner van u probeerde u daarmee te chanteren. Uiteindelijk onthulde hij uw seksualiteit aan uw broer. U onderhoudt nog steeds banden met uw familieleden, maar over uw seksualiteit wordt er niet gesproken. U voelde in Colombia homofobe druk vanwege de kerk en de algemene cultuur, en vreest dat men over uw seksualiteit zou roddelen als die gekend was op het werk en in uw omgeving.

U verliet Colombia op 16 juli 2023, verbleef enkele weken in een air bnb in de Dominicaanse Republiek, reisde dan naar Zwitserland waar u meer dan een week bij een vriend verbleef, en reisde vervolgens door naar België, waar u aankwam op 12 augustus 2023. Uiteindelijk verzocht u in België internationale bescherming op 2 november 2023. Ter staving van uw relaas legt u voor: aangifte verlies paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte, documentatie van een visumaanvraag voor de VS, tickets van uw vlucht, psychologisch verslag, verslagen van de organisatie "Violet", identiteitskaart van uw dochter, overlijdensakten van uw broer, documentatie van uw werk en een periode van arbeidsongeschiktheid in 2018, een what's app conversatie met uw ex, een psychologisch verslag van uw dochter, attesten omtrent de periode van ontheemding, documenten omtrent de aangifte van de diefstal van uw motorfiets en auto, een klacht over een incident in het opvangcentrum in België waar u verbleef, nieuwsartikels over de algemene situatie in Colombia, en allerhande foto's van onder meer uw deelname aan een "Pride" optocht. U hebt ook een aantal verklaringen op mail gezet en vertaald met vertaalsoftware.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U legt een medisch attest voor dat wijst op een arbeidsongeschiktheid tussen september en oktober 2018 (document 4, 25). Dit betreft geen actuele kwestie.

U legt een document voor opgesteld door Violette, een organisatie die begeleiding biedt aan sekswerkers, waarin staat te lezen dat u zaken meedraagt die invloed hebben op uw welbevinden waardoor u verward kan overkomen (document 8). Dit betreft geen diagnose gesteld door een medisch expert terzake, en is bovendien zodanig vaag dat het geen indicatie bevat over het hebben van bepaalde bijzondere noden, of welke maatregelen hierdoor genomen zouden moeten worden.

U legt een verslag voor van een klinische psycholoog, die voorwaardelijk stelt dat u mogelijk lijdt aan post traumatisch stress syndroom en bipolaire stoornis met psychotische kenmerken (document 8, 11). Dit verslag raadt aan dat u gehoord moet worden op een tactvolle en empathische manier, en dat u pauzes aangeboden moeten worden. Beide zaken behoren tot de standaard-werkwijze voor het voeren van persoonlijke onderhouds bij het Commissariaat-generaal, en deze werden ook bij uw interview gevolgd: tijdens beide interviews werd tweemaal gepauzeerd en er werd u gewezen op de mogelijkheid om bijkomende pauzes te nemen (CGVS p. 8, 16; CGVS2 p. 8, 11). Er werd u ook telkens gevraagd of u in staat was om het interview te voeren, en u bevestigde (CGVS p. 3; CGVS 2 p. 3).

Er wordt in bovenstaande verslag ook op gewezen dat uw kennelijk traumatische ervaringen mogelijk invloed kunnen hebben op uw geheugen, uw logisch redeneervermogen, en uw handelswijze. Hiervan wordt akte genomen.

Zelf verklaarde u dat u lijdt aan sociale dissociatie (CGSV2 p. 4). Er werd u gevraagd of er bepaalde maatregelen genomen moesten worden, en u antwoorde ontkennend (CGVS2 p. 5).

U geeft aan dat u homoseksueel bent, en verwijst naar incidenten van seksueel misbruik waar u het slachtoffer van geweest zou zijn. U werd de tweede keer gehoord door een protection officer die gespecialiseerde opleidingen gevolgd heeft om personen met uw profiel te interviewen. U vroeg dat u gehoord zou worden door vrouwelijke protection officers en tolken (vragenlijst CGVS dd. 13 november 2023), en hier werd telkenmale aan tegemoet gekomen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U bent er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging kent, noch een reëel risico loopt op ernstige schade.

U geeft aan dat u homoseksueel bent. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om over te gaan tot de erkenning van de status van vluchteling, in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele en genderminderheden van 19 juni 2025 (beschikbaar op [coi_focus_colombia_seksuele_en_genderminderheden_20250619.pdf](https://www.cgvs.be/nl) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat er in de Colombiaanse maatschappij weliswaar sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transpersonen, en dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. De aard en de mate van hiervan zijn afhankelijk van regio tot regio en van de (etnische) gemeenschap waarin de persoon in kwestie zich bevindt. Recente cijfers wijzen uit dat bij uitstek transpersonen een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van dergelijk geweld en discriminatoire behandelingen.

Uit dezelfde landeninformatie blijkt echter ook dat, wat betreft het juridisch kader inzake LGBT, Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Ook op wereldvlak doet Colombia het erg goed. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Daarnaast kunnen transpersonen hun geslacht laten wijzigen op officiële documenten. Verder wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/ of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. Er werden, integendeel, diverse wetten in het leven geroepen met als doel (structurele) discriminatie op grond van de voornoemde criteria tegen te gaan.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben in Colombia de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven en zijn ook zichtbaar in de media. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat. Deze ngo's wegen op de nationale regelgeving en op de maatschappelijke aanvaarding van de LGBT-gemeenschap in Colombia en het vrijwaren van hun rechten. Demonstraties van de LGBT-gemeenschap, alsook de Gay Pride en andere feesten, kunnen in grotere steden zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt en/of slachtoffer werd van een LGBT-gerelateerd misdrijf, heeft de mogelijkheid om bij verschillende overheidsinstanties aangifte te doen en bescherming te verzoeken. In het onderzoek

van de autoriteiten wordt specifiek aandacht besteed aan de criteria seksuele geaardheid en genderidentiteit, en wordt dit als een verzwarende omstandigheid beschouwd. Uit de voornoemde bronnen blijkt evenwel ook dat effectieve bescherming door de autoriteiten niet altijd gegarandeerd is en dat de bestaande mechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen. Het risico om hieraan blootgesteld te worden zal daarom veelal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS moet worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat, dan wel een reëel risico op ernstige schade cf. de definitie van subsidiaire bescherming, vanwege onderstaande redenen.

- U geeft aan dat u in Colombia druk voelde vanwege de kerk en de algemene cultuur, en verwijst onder meer naar de manier waarop mensen met een andere seksuele oriëntatie worden (werden) afgebeeld op televisie, wat het u tijdens het opgroeien moeilijke maakte om in het reine te komen met uw seksuele oriëntatie (CGVS2 p. 11, 16, 17; documenten 9, 10). U geeft aan dat u meent dat een dergelijke cultuur ook een negatieve invloed op de ontwikkeling van uw dochter heeft (document 9, 10). Omwille van deze algemene sfeer maakt u zich zorgen over mogelijke roddels die over u zouden kunnen ontstaan bijvoorbeeld op uw werk (CGVS2 p. 14, 17), en u geeft aan dat u zich in België vrijer voelt om uw seksualiteit te beleven.

- Er moet evenwel vastgesteld worden dat u uw seksualiteit weldegelijk kon beleven in Colombia. U verwijst in deze naar relaties die u onderhield met ander mannen, reizen en dates die u had met mannelijke partners, en het gebruik van de datingapp “grindr” (CGSV p. 13, 14). U haalt geen (vrees voor) fysieke of verbale incidenten van homofobe aard aan; dat u verklaarde dat u het slachtoffer was van homofob geweld in 2022 voor de DVZ (vragenlijst CGVS), zou gaan om een misverstand (zie infra). Hoewel u uw seksualiteit verborgen probeerde houden voor uw familieleden, hebt u deze uiteindelijk wel aan de moeder van uw dochter opgebiecht, en is dit ter ore gekomen van uw andere familieleden via een ex van u, zonder dat dit aanleiding gaf tot bepaalde incidenten (CGVS p. 17; CGVS 2 p. 15, 16). U houdt tot op vandaag contact met uw gezin en familieleden (CGVS p. 9, 10; CGVS2 p. 4, 15). Er zijn daarom geen concrete elementen die er op wijzen dat u in Colombia hoeft te vrezen voor vervolging wegens uw seksuele oriëntatie. Door een loutere verwijzing naar de algemene culturele sfeer omtrent homoseksualiteit in Colombia kan u geen vrees voor vervolging aannemelijk maken.

- U geeft aan dat u zich in België prostitueerde, en dat u vreest dat als dit gekend wordt in Colombia men gelijkaardig zou reageren als wanneer men kennis neemt van uw geaardheid – ter herinnering, hierover was uw meest concrete vrees dat er over u geroddeld zou worden, zie supra (CGVS2 p. 20; documenten 8, 25). Dit blijft voorsnog een volledig hypothetische vrees, daar u niet aantoonde dat deze activiteiten gekend zijn in Colombia, en is op zich bovendien onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

U verwijst daarnaast naar een reeks aan incidenten die u doorheen uw leven meemaakte. Het betreft echter allen losstaande incidenten, welke zonder gevolg bleven en niet uitgingen van één bepaalde actor van vervolging, en vaak ook geen nexus hebben met het vluchtelingencontentieux. Deze geven daarom geen aanleiding tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

- U verklaarde dat u samen met de rest van de familie ontheemd werd in de jaren 2000. In deze periode zou u getuige zijn geweest van geweld, en interacties hebben gehad met soldaten. Dit betreft geen actueel probleem. U verklaart dat uw vader in dezelfde periode mogelijk problemen had met de guerrilla's, en hij zou mogelijk ook drugs hebben gesmokkeld (documenten 9, 10), maar dat dit voor u niet voor problemen zorgde (CGVS2 p. 5, 6).

- U geeft aan dat uw vader u en ander leden van het gezin in uw kindertijd geslagen heeft, vooral als hij dronken was (documenten 9, 10). Dit is geen actuele kwestie, en uw vader is ondertussen overleden.

- U verklaarde dat motorfietsen en een auto van u gestolen werden, en legt hiervan een aangifte voor (CGVS p. 21; CGVS 2 p. 8, 19; document 19, 20). Dit betreft gemeenrechtelijke misdrijven, en u toont niet aan dat deze gelinkt zijn met elkaar noch dat ze verband houden met enige vervolging.

- U verklaarde dat u eens een reis van u onderbrak omdat u tegengehouden werd aan een verdachte controlepost, waar u hardhandig werd behandeld. U maakte zonder ernstige kleerscheuren rechtsomkeer en dit bleef zonder gevolg (CGVS p. 17). Dit werd bij de DVZ verkeerdelijk genoteerd als een homofob incident, maar u geeft aan dat dit niet klopte (CGVS p. 17).

- Er zou een persoon zijn met dezelfde naam als u die banden heeft met bendes. Het enige gevolg hiervan was dat u moest laten certificeren dat u geen banden had met bendes of gewapende groepen voor een visum voor de VS (CGVS p. 18, 19).

- Er vond volgens u een poging plaats om u op te lichten door iemand die zich voordeed als uw zus en zei dat ze betrokken was bij een ongeval met een kind. U contacteerde uw familieleden en klaarde het incident op zonder gevolg (CGSV p. 19, 20).
- U werd tijdens uw werk bij de bank bedreigd door een klant. Dit bleef zonder gevolg (CGSV p. 20; CGVS2 p. 8). Op een ander moment werd u gebeld en werd u een weinig koosjer aanbod gedaan, maar u ging hier niet op in en dit bleef zonder gevolg (CGVS2 p. 7).
- U verklaarde dat de partner van uw zus actie in de productie van cocaïne en marihuana. Hij zou u in het kader daarvan gevraagd hebben om mee te werken met hem, maar u weigerde. Hij leende ook geld van u zonder het terug te betalen, waarna u het contact verbrak. Sindsdien hebt u niets meer van hem gehoord. Hij heeft u niet bedreigd (CGVS2 p. 7 – 9).
- U geeft aan dat uw moeder problemen had met een vrouw met banden met de guerrilla, die haar probeerde beheksen (CGVS p. 18). U denkt dat dit mogelijk iets te maken had met de dood van de partner van een zus van u, maar u kan dit niet concretiseren, en verklaart dat u hier zelf geen problemen door kende (CGVS2 p. 18).
- U geeft aan dat u in Colombia het slachtoffer was van seksueel misbruik als u kind was door een leraar, een thuishulp, en een broer van u. Het zou gaan om losstaande en eenmalige incidenten. U geeft niet aan heden nog iets te vrezen vanwege de ouders, hoewel u hoopt dat de leraar ondertussen geen andere slachtoffers maakte (CGVS p. 22, 23; CGVS2 p. 17).
- Wat betreft de eventuele negatieve invloed op de ontwikkeling van uw dochter, alsook de moeilijke omstandigheden waarin bijvoorbeeld uw zus zou leven (documenten 9, 10), kan er op gewezen worden dat u een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk moet maken. E beroept er zich echter niet op dat u omwille van hun problemen, zo die al voor waar genomen worden, zelf problemen zou kennen. U geeft daarnaast aan dat u zou lijden aan visioenen (hallucinaties) (CGVS2 p. 5, 21). U brengt deze niet in verband met een vrees voor vervolging, en deze kan in de Colombiaanse context ook niet vermoed worden; er is geen informatie die er op wijst dat mensen met deze aandoening in de Colombiaanse maatschappij bijzonder gevisieerd worden. De door u aangehaalde mentale problemen kunnen op zich ook niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uw advocaat roept ten slotte in dat u als bijzonder kwetsbaar beschouwd moet worden voor hervictimisatie omwille van het misbruik dat u ondergaan zou hebben in uw kindertijd, alsook uw mentale problemen zoals uw hallucinaties. Ze verwijst hiervoor naar uw prostitutie in België (CGVS2 p. 20, 21). Nochtans blijkt niet dat u hieronder te lijden had in Colombia; uit uw verklaringen blijkt dat u steeds tewerk gesteld was in de reguliere economie, dat u zelfstandig leefde dat u zich niet prostitueerde in Colombia (CGVS2 p. 20), u had eigendom van verschillende voertuigen, en u onderhoudt ook nog banden met uw in leven zijnde familieleden (zie supra). Er zijn geen aanwijsbare redenen waarom u bij een terugkeer naar Colombia geen vergelijkbaar leven zou kunnen leiden, of waarom u uw aandoeningen niet zou kunnen laten behandelen in Colombia, waar het systeem van (mentale) gezondheidszorg relatief robuust is.

Er kan ten slotte nog op gewezen worden dat uw verzoek om internationale bescherming laattijdig gebeurde. U bent al in België sinds augustus 2023, maar verzocht pas om internationale bescherming in november 2023. Bovendien had na uw vertrek uit Colombia maar voor uw komst naar België ook nog een vakantie van een drietal weken genomen in de Dominicaanse Republiek (verklaring DVZ, afdeling 33). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet te doen doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

De documenten die u voorlegt zijn niet van dien aard om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De documenten die u voorlegt kunnen uw beweringen op verschillende punten ondersteunen, maar zelfs als al uw verklaringen voor waar genomen worden, konden er om de redenen aangehaald supra geen elementen ontwaard worden die ernstig zijn is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan

worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf op), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïmpliceerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard

gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Samenvoeging van de zaken

Verzoeker heeft op 25 november 2025 en 26 november 2026 verzoekschriften ingediend tegen dezelfde beslissing van de commissaris-generaal van 27 oktober 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar oud artikel 39/68-2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat als volgt luidt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met rolnummer 352 955 en rolnummer 354 151 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting van 3 juni 2026 wordt bevestigd dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak mag doen op basis van het ingediende verzoekschrift met rolnummer 352 955 en wordt aldus afstand gedaan van het beroep ingediend in de zaak met rolnummer 354 151.

De Raad zal bijgevolg enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 352 955.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4.1., 4.3(c) en 5.1 van de toenmalige Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), artikel 10 van de toenmalige richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn), de oude artikelen 48/3, 48/6 §1 en §5, 48/7, 48/3 tot en met 48/5 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2023 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheids- proportionaliteits-, en zorgvuldigheidsbeginsel en de samenwerkingsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 4.1 van de toenmalige Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, artikel 10 van de toenmalige Procedurerichtlijn, de oude artikelen 48/4, 48/5 en 49/3 van de Vreemdelingenwet; de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; artikel 17, §2 van het KB van 11 juli 2023 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS; het zorgvuldigheidsbeginsel en de samenwerkingsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt bijkomende stukken toe aan het verzoekschrift:

- notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 13 januari 2025 (stuk 2);
- notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 14 augustus 2025 (stuk 3);
- attest Violet *d.d.* 10 januari 2025 (stuk 4);
- attest Violet *d.d.* 21 november 2025 (stuk 5).

3.2.2. Op 27 mei 2026 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- COI “*Focus Colombia: seksuele en genderminderheden*” van 19 juni 2025;
- EUAA “*Colombia Country Focus*” van december 2025;
- UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023;
- COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 10 april 2025.

3.2.3. Op 1 juni 2026 legt verzoeker een aanvullende nota neer en voegt volgende documenten in bijlage toe:

- psychologisch rapport d.d. 24 februari 2026 (stuk 1);
- overzicht sessies psycholoog op 30 januari 2026; 17 februari 2026; 24 februari 2026; 9 maart 2026; 30 maart 2026; 16 april 2026; 4 mei 2026 en 20 mei 2026 (stuk 2);
- afspraak psychiatrie voorzien op 23 juni 2026 (stuk 3);
- doorverwijzing psychiatrie (stuk 4);
- tewerkstellingsattest vanaf 1 oktober 2025 tot en met 31 december 2025 (stuk 5).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) van toepassing is vanaf 12 juni 2026.

3.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

Verzoeker voert een schending aan van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Deze paragraaf luidt als volgt:

“§ 2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”

Een eenvoudige lezing van het aan de Raad voorgelegde administratief dossier leert dat verzoeker tijdens zijn gehoren door verweerder werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in zijn relaas en dat hem de mogelijkheid werd geboden om, na het gehoor, nog bijkomende opmerkingen over te maken. Er kan dan ook niet worden geoordeeld dat verweerder de bepalingen van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 schond. Nu verzoeker zich in het kader van zijn beroep bij de Raad, die met volheid van rechtsmacht oordeelt, heeft kunnen verweren tegen de kwestieuze tegenstrijdigheden, blijkt bovendien niet dat hij nog een belang heeft bij het aanvoeren van een schending van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeker geeft aan homoseksueel te zijn. Het CGVS betwist de seksuele geaardheid van verzoeker niet, maar benadrukt dat het behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich onvoldoende is om automatisch internationale bescherming te verkrijgen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat LGBT-personen in Colombia nog steeds geconfronteerd kunnen worden met discriminatie en geweld, waarvan de ernst afhangt van de regio en de lokale context. Tegelijk beschikt Colombia over een relatief vooruitstrevend wettelijk kader dat LGBT-rechten beschermt.

Hoewel de bescherming door de autoriteiten niet altijd doeltreffend is en risico's kunnen bestaan afhankelijk van de individuele omstandigheden, blijkt niet dat elk lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia een risico op vervolging loopt. Daarom is een individuele beoordeling noodzakelijk:

- verzoeker verklaart dat hij in Colombia druk ervoer vanuit de kerk en de heersende cultuur tegenover homoseksualiteit. Hij vreest bovendien voor roddels en negatieve reacties, onder meer in een professionele omgeving. Verzoeker stelt dat hij zich in België vrijer voelt om zijn seksualiteit openlijk te beleven;

- verzoeker kon zijn seksuele geaardheid in Colombia beleven, onder meer via relaties, dates en het gebruik van een datingapp. Zijn geaardheid werd ook bekend binnen de familie zonder dat dit tot ernstige problemen leidde, en hij heeft nog steeds contact met zijn familie;

- verzoeker verklaart dat hij zich in België heeft geprostitueerd en vreest dat wanneer dit bekend geraakt in Colombia, men gelijkaardig zou reageren als wanneer men kennis neemt van zijn geaardheid, dat was de vrees voor roddels; deze vrees is hypothetisch en onvoldoende ernstig;

(ii) verzoeker verwijst naar een reeks aan incidenten die hij in de loop van zijn leven heeft meegemaakt. Het CGVS beschouwt deze gebeurtenissen als afzonderlijke feiten zonder blijvende gevolgen, die niet afkomstig zijn van dezelfde vervolgingsactor en vaak geen verband houden met de gronden voor internationale bescherming; het gaat onder meer om de ontheemding van het gezin in de jaren 2000, huiselijk geweld door de inmiddels overleden vader, diefstallen, een incident aan een controlepost, persoonsverwarring met iemand die banden had met bendes, een oplichtingspoging, bedreigingen op het werk, problemen met de partner van een zus, moeilijkheden van de moeder met een vrouw die banden zou hebben met de guerrilla, en seksueel misbruik tijdens de kindertijd; deze feiten hebben geen actueel karakter, bleven zonder verdere gevolgen of houden geen verband met de redenen voor internationale bescherming; ook de problemen van familieleden of de mogelijke negatieve invloed van de Colombiaanse samenleving op de dochter van verzoeker tonen volgens het CGVS niet aan dat verzoeker persoonlijk een risico loopt op vervolging of ernstige schade;

(iii) verzoeker verklaart last te hebben van visioenen of hallucinaties hetgeen echter geen verband houdt met een vrees voor vervolging. Er zijn verder geen aanwijzingen dat personen met dergelijke problemen in Colombia specifiek worden gevisieerd. Voor medische of psychische problemen verwijst het CGVS naar de procedure voor een verblijfsaanvraag op medische gronden;

(iv) de advocaat van verzoeker stelt dat hij bijzonder kwetsbaar is voor "*hervictimisatie*" wegens het seksueel misbruik dat hij als kind onderging, zijn mentale problemen en het feit dat hij zich prostitueerde in België; er wordt op gewezen dat verzoeker in Colombia werkte, zelfstandig leefde, zich daar niet prostitueerde, verschillende voertuigen in eigendom had en nog steeds contact heeft met zijn familie. Volgens het CGVS zijn er geen aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer geen vergelijkbaar leven zou kunnen opbouwen of geen toegang zou hebben tot de beschikbare geestelijke gezondheidszorg in Colombia;

(v) verzoeker heeft pas in november 2023 internationale bescherming aangevraagd, hoewel hij al sinds augustus 2023 in België verbleef. Daarnaast verbleef hij na zijn vertrek uit Colombia nog ongeveer drie weken in de Dominicaanse Republiek voor vakantie; van iemand die werkelijk bescherming nodig heeft mag echter worden verwacht dat hij zo snel mogelijk asiel aanvraagt;

(vi) de neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen;

(vii) in het kader van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter

verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt inzake bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker, het volgende geoordeeld:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U legt een medisch attest voor dat wijst op een arbeidsongeschiktheid tussen september en oktober 2018 (document 4, 25). Dit betreft geen actuele kwestie. U legt een document voor opgesteld door Violette, een organisatie die begeleiding biedt aan sekswerkers, waarin staat te lezen dat u zaken meedraagt die invloed hebben op uw welbevinden waardoor u verward kan overkomen (document 8). Dit betreft geen diagnose gesteld door een medisch expert terzake, en is bovendien zodanig vaag dat het geen indicatie bevat over het hebben van bepaalde bijzondere noden, of welke maatregelen hierdoor genomen zouden moeten worden.

U legt een verslag voor van een klinische psycholoog, die voorwaardelijk stelt dat u mogelijk lijdt aan post traumatisch stress syndroom en bipolaire stoornis met psychotische kenmerken (document 8, 11). Dit verslag raadt aan dat u gehoord moet worden op een tactvolle en empathische manier, en dat u pauzes aangeboden moeten worden. Beide zaken behoren tot de standaard-werkwijze voor het voeren van persoonlijke onderhouds bij het Commissariaat-generaal, en deze werden ook bij uw interview gevolgd: tijdens beide interviews werd tweemaal gepauzeerd en er werd u gewezen op de mogelijkheid om bijkomende pauzes te nemen (CGVS p. 8, 16; CGVS2 p. 8, 11).

Er werd u ook telkens gevraagd of u in staat was om het interview te voeren, en u bevestigde (CGVS p. 3; CGVS 2 p. 3). Er wordt in bovenstaande verslag ook op gewezen dat uw kennelijk traumatische ervaringen mogelijk invloed kunnen hebben op uw geheugen, uw logisch redeneervermogen, en uw handelswijze. Hiervan wordt akte genomen.

Zelf verklaarde u dat u lijdt aan sociale dissociatie (CGSV2 p. 4). Er werd u gevraagd of er bepaalde maatregelen genomen moesten worden, en u antwoorde ontkennend (CGVS2 p. 5).

U geeft aan dat u homoseksueel bent, en verwijst naar incidenten van seksueel misbruik waar u het slachtoffer van geweest zou zijn. U werd de tweede keer gehoord door een protection officer die gespecialiseerde opleidingen gevolgd heeft om personen met uw profiel te interviewen.

U vroeg dat u gehoord zou worden door vrouwelijke protection officers en tolken (vragenlijst CGVS dd. 13 november 2023), en hier werd telkenmale aan tegemoet gekomen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker stelt dat nergens in de bestreden beslissing terug te vinden is op welke wijze met deze elementen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker wijst op zijn risicoprofiel en het feit dat dit in overweging dient te worden genomen bij zijn beoordeling.

Verzoeker slaagt er met het betoog in het verzoekschrift niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven.

De Raad stelt vast dat uit de door verzoeker voorgelegde stukken (administratief dossier, map ‘Documenten’) niet blijkt dat verzoekers psychologische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

In de documenten die tijdens de asielprocedure werden neergelegd, wordt verwezen naar verzoekers begeleiding in het kader van zijn sekswerk in België, met name een document opgesteld door Violett, een organisatie die begeleiding biedt aan sekswerkers, waarin staat te lezen dat verzoeker zaken meedraagt die invloed hebben op zijn welbevinden waardoor hij verward kan overkomen. Dit document maakt echter geen medische expertise uit. Verder is er een psychologisch attest waarin wordt gesteld dat verzoeker gehoord moet worden op een tactvolle en empathische manier, en dat hem pauzes aangeboden moeten worden. Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt dat dit is gebeurd.

Verzoeker legt volgende stukken neer middels een aanvullende nota d.d. 1 juni 2026: een psychologisch rapport d.d. 24 februari 2026 (stuk 1), een bewijs dat verzoeker tussen januari en mei 2026 tweewekelijks of maandelijks naar de psycholoog is gegaan (stuk 2), een bewijs van een consultatie psychiatrie nieuwe

patiënt op 23 juni 2026 (stuk 3), een doorverwijzing door een huisarts op 22 april 2026 naar de psycholoog (stuk 4).

Volgens het psychologisch verslag van 24 februari 2026 vertoont verzoeker een ernstig psychisch klachtenbeeld dat verband houdt met meerdere traumatische gebeurtenissen die hij in zijn land van herkomst heeft meegemaakt wegens zijn seksuele geaardheid. Hij vertoont symptomen van een matige depressie, gekenmerkt door aanhoudende somberheid, apathie, sociaal isolement, verlies van levensvreugde, vermoeidheid, schuldgevoelens, een negatief zelfbeeld, concentratieproblemen, slapeloosheid en suïcidale gedachten. Daarnaast wordt duidelijke symptomen van posttraumatische stressstoornis vastgesteld waaronder opdringende herinneringen en herbelevingen, nachtmerries, vermijdingsgedrag, dissociatieve klachten, hypervigilantie, schrikreacties, hartkloppingen en ademhalingsmoeilijkheden bij traumaherinneringen, alsook negatieve overtuigingen en een voortdurende perceptie van de wereld als gevaarlijk. De psycholoog vermeldt voorts een voorgeschiedenis van een psychotische episode, een eerder gestelde diagnose van een borderlinepersoonlijkheidsstoornis en een verslavingsproblematiek die momenteel in verbetering lijkt. Op basis van het klinisch onderzoek en de testresultaten besluit de psycholoog dat het huidige toestandsbeeld verenigbaar is met een angst-depressieve stoornis in combinatie met PTSS en adviseert een regelmatige psychologische en psychiatrische opvolging.

Hoewel wordt gesteld dat verzoekers psychische problemen een invloed hebben op zijn geheugen, logisch redeneervermogen, en zijn handelwijze, wordt echter nergens geconcretiseerd in welke mate verzoekers cognitieve performantie of geheugencapaciteiten precies worden gehinderd, noch op welke wijze verzoeker verhinderd zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan deze procedure. Nergens in de voormelde attesten wordt *in concreto* en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de mentale problemen van verzoeker een deelname aan persoonlijk onderhoud op het CGVS zouden verhinderen of bemoeilijken.

Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat bij aanvang gevraagd werd naar verzoekers mentale toestand en of hij zich in staat voelde om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. In dit verband stipt de Raad aan dat verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, noch heeft verzoeker of zijn advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud opgeworpen dat verzoeker omwille van zijn psychische problemen op enigerlei ogenblik gehinderd was in het afleggen van zijn verklaringen. Tevens stelt de Raad vast dat uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat deze op normale wijze plaatsvonden en dat hieruit geen problemen omwille van eventuele psychologische aard of andere problemen kunnen worden afgeleid. Er blijkt dat er tijdens het eerste persoonlijk onderhoud af en toe verwarring is ontstaan, maar dit werd rechtgezet door een tweede persoonlijk onderhoud te organiseren, dat duidelijk vlotter is verlopen. Verzoekers advocaat die hem heeft bijgestaan tijdens zijn eerste interview gaf aan dat gezien zijn mentale kwetsbaarheid verzoeker nogmaals diende te worden gehoord (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 13 januari 2025 en 14 augustus 2025 (hierna: respectievelijk NPO I en NPO II); NPO I, p. 27). Verweerder heeft dus wel degelijk aan deze vraag gehoor gegeven en plande een tweede gehoor in waarbij verzoeker werd bijgestaan door zowel zijn advocaat als zijn vertrouwenspersoon (NPO II, p. 1). Zij gaven bij de afsluiting van het tweede interview geen opmerkingen tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Bovendien vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van de persoonlijke onderhouden en formuleerde hij hierover geen opmerkingen ten aanzien van het CGVS (NPO II, p. 22-23).

Verzoekers betoog in het verzoekschrift waarin hij de documenten van de organisatie Violet benadrukt en aangeeft dat zijn vertrouwenspersoon verklaringen heeft afgelegd inzake zijn mentale gezondheid, wijzigen niets aan de gedane appreciatie van verweerder. In de bestreden beslissing werd immers met alle elementen inzake zijn medische toestand rekening gehouden.

Wat betreft verzoekers sociale dissociatie gaf verzoeker te kennen dat er geen maatregelen dienden te worden genomen (NPO II, p. 4-5). In het kader van het misbruik van verzoeker werd door verweerder bij zijn tweede interview de beslissing genomen hem te horen door een *protection officer* die gespecialiseerde opleidingen gevolgd heeft om personen met zijn profiel te interviewen. Verder werden vrouwelijke *protection officers* en tolken ingezet (vragenlijst CGVS *d.d.* 13 november 2023). Wat betreft het psychologisch attest waarin wordt gesteld dat verzoeker gehoord moet worden op een tactvolle en empathische manier, en dat hem pauzes aangeboden moeten worden, stelt de Raad vast dat dit heeft plaatsgevonden nu tijdens beide interviews tweemaal werd gepauzeerd en verzoeker werd gewezen op

de mogelijkheid om bijkomende pauzes te nemen (NPO I p. 8, 16; NPO II, p. 8, 11). Verzoeker gaf ook telkens aan het hij het interview kon volgen.

Alles in acht genomen, blijkt dat verzoekers psychische toestand terdege werd beoordeeld en in rekening werd gebracht. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er nog andere steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

Evenmin preciseert hij waaruit deze andere steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt verzoeker niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoeken om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Aldus wordt in de neergelegde stukken nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoeker zijn deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

3.3.5. Beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

3.3.5.1. Oud artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, als omzetting van de voormalige richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU), bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van boven-bedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 3, punt 5, van Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende de normen inzake de voorwaarden waaraan onderdanen van derde landen of staatlozen moeten voldoen om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, inzake een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en inzake de inhoud van die bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347), definieert de term “vluchteling” als volgt: *“een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij of zij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil invoeren, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij of zij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is”*.

Artikel 3, punt 1, van de Verordening (EU) 2024/1347 definieert het begrip “vluchtelingenstatus” als volgt: *“de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling”*.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie verduidelijkt in zijn arrest van 4 juni 2026 (C-440/25), het volgende:

“28. Ten eerste moet evenwel worden opgemerkt dat verordening 2024/1347 krachtens artikel 42 ervan van toepassing is met ingang van 12 juni 2026.

29. Het staat dus niet vast dat de uitlegging van deze verordening voor de verwijzende rechter noodzakelijk is om uitspraak te doen in het hoofdgeding.

30. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95, en artikel 3, punt 5, van verordening 2024/1347, waarin het begrip „vluchteling” is gedefinieerd, identiek zijn geformuleerd. Bijgevolg is de uitlegging van de uitdrukking „gegronde vrees voor vervolging” in artikel 2, onder d), van deze richtlijn relevant voor de eventuele uitlegging van dezelfde uitdrukking die in artikel 3, punt 5, van die verordening wordt gebruikt.”

Hieruit volgt dat de in artikel 3, punten 1 en 5, van Verordening (EU) 2024/1347 vervatte definities geen wijziging aanbrengen in de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. De materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, zijn immers dezelfde gebleven.

3.3.5.2. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Colombia negatieve reacties, discriminatie en stigmatisering wegens zijn homoseksuele geaardheid, mede onder invloed van de maatschappelijke en religieuze context. Daarnaast vreest hij dat bekendmaking van zijn prostitutieactiviteiten in België tot vergelijkbare stigmatisering zou leiden. Hij wijst ook op zijn psychische kwetsbaarheid, waaronder hallucinaties, en de gevolgen van het seksueel misbruik dat hij als kind heeft ondergaan. Verder uit hij bezorgdheid over de mogelijke negatieve invloed van de Colombiaanse samenleving op de ontwikkeling van zijn dochter. Hij wijst ook op de ontheemding in zijn jeugd en verschillende gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt in Colombia.

3.3.5.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.4. Vrees voor vervolging vanwege zijn seksuele geaardheid

Verzoeker verklaart homoseksueel te zijn en vreest bij een terugkeer naar Colombia te worden geconfronteerd met homofobie.

De Raad benadrukt vooreerst dat hij, samen met de commissaris-generaal, de seksuele geaardheid van verzoeker niet in twijfel wenst te trekken, doch dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Colombia niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

A. Algemeen kader

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing en de aanvullende nota *d.d.* 27 mei 2026 wordt gerefereerd, met name de COI Focus "*Colombia. Seksuele en genderminderheden*" van 19 juni 2025, blijkt dat Colombia beschikt over een van de meest vooruitstrevende juridische kaders voor LGBTIQ+-personen in Latijns-Amerika. Colombia heeft het afgelopen decennium een aantal belangrijke rechten toegekend aan gender- en seksuele minderheden via wetgeving en vonnissen van het Grondwettelijk Hof. Verder heeft Colombia diverse beschermingsmaatregelen voor deze groepen genomen. Daardoor behoort Colombia bij een van de progressiefste landen in Latijns-Amerika voor gender- en seksuele minderheden. De Grondwet en diverse wetten erkennen en beschermen de rechten van LGBTIQ+-personen, waaronder het recht op huwelijk, adoptie, geslachtswijziging en bescherming tegen discriminatie. Relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht zijn dus niet strafbaar. Ook de regering van vorig president Gustavo Petro heeft zich uitgesproken voor de bescherming van LGBTIQ+-rechten, met initiatieven zoals het ministerie van Gelijkheid en de benoeming van een viceminister voor Diversiteit. Het beleidsdocument CONPES 4147 (2025) vormt een belangrijke stap in de richting van structurele bescherming van LGBTIQ+-rechten. Verder wordt in de door Cedoca geraadpleegde bronnen nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTIQ+-personen louter en alleen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. Integendeel werden er diverse wetten in het leven geroepen met als doel (structurele) discriminatie op grond van de voornoemde criteria in heel diverse contexten tegen te gaan. Volgens het USDOS bestaan er geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg.

Dit alles neemt niet weg dat de implementatie van het wetgevende kader vaak moeilijk blijft. Volgens de COI Focus van juni 2025 vertoont de situatie van LGBTIQ+-personen in Colombia een complexe realiteit waarin juridische vooruitgang niet automatisch leidt tot maatschappelijke aanvaarding of daadwerkelijke bescherming.

Hoewel de zichtbaarheid van LGBTIQ+-personen in de media en de politiek toeneemt, blijft de publieke opinie verdeeld. In de praktijk komen ongelijkheid en discriminatie in onderwijs, werkgelegenheid en gezondheidszorg nog steeds voor. Transpersonen zijn bijzonder kwetsbaar, met hoge

werkloosheidscijfers, een oververtegenwoordiging in informeel sekswerk en beperkte toegang tot genderbevestigende zorg. Tevens volgt uit de landeninformatie ook dat het geweld tegen LGBTIQ+-personen hoog blijft. In 2024 werden 164 moorden geregistreerd, wat een lichte stijging is tegenover het jaar voordien. Transpersonen en homoseksuelen mannen blijven de grootste groep van de slachtoffers uitmaken, met meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers. Ook geweld en discriminatie door de politie komen nog steeds voor en er is sprake van een sterk wantrouwen van de LGBTIQ+-gemeenschap ten aanzien van de ordediensten, hetgeen aanleiding geeft tot onderrapportering van geweld door de ordediensten.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders. Er bestaan aldus wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBTIQ+-personen in Colombia. Uit de landeninformatie volgt dat wie zich bedreigd voelt en/of slachtoffer werd van een LGBTIQ+-gerelateerd misdrijf, de mogelijkheid heeft om bij verschillende overheidsinstanties aangifte te doen en om bescherming te verzoeken. In het onderzoek van deze overheidsinstanties wordt specifiek aandacht besteed aan de criteria seksuele geaardheid en genderidentiteit, en worden deze als een verzwarende omstandigheid beschouwd. Uit geheel van de landeninformatie blijkt evenwel ook dat er belemmeringen kunnen zijn om effectieve bescherming te krijgen van de Colombiaanse overheden en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om geweld of discriminatie te voorkomen of te bestraffen. Slechts een fractie van de misdrijven tegen LGBTIQ+-personen leidt tot vervolging. In 2024 bevond 86 % van de moordzaken zich nog in de vooronderzoeksfase en slechts 6 % leidde, volgens cijfers van Caribe Afirmativo, tot een effectief proces. Om een hoge mate van straffeloosheid tegen te gaan, hebben de Colombiaanse overheden bijkomende maatregelen genomen om geweld tegen seksuele minderheden te onderzoeken en te bestraffen. In oktober 2023 werd Richtlijn 006 officieel voorgesteld door het Bureau van de Procureur-Generaal. De richtlijn focust op het voeren van onderzoeken en veroordelingen van misdrijven die zijn ingegeven door vooroordelen. Wanneer het slachtoffer een LGBTIQ+-persoon is, moet er eerst worden geverifieerd of het misdrijf is gepleegd vanwege zijn of haar seksuele geaardheid en/of genderidentiteit of -expressie. De Fiscalia richtte begin februari 2024 een speciale onderzoeksgroep op voor misdaden tegen LGBTIQ+-personen. Het team is verantwoordelijk voor de training en de verspreiding van richtlijnen voor het onderzoek naar en de vervolging van geweld op basis van gendervooroordelen. Niettegenstaande er nog ernstige knelpunten blijven in de toegang tot justitie voor leden van de LGBTIQ+-gemeenschap, kan evenwel niet worden besloten dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd. Hoewel de toegang tot deze wettelijke beschermingsmogelijkheden voor leden van de LGBTIQ+-gemeenschap niet altijd even vlot verloopt en de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBTIQ+-gemeenschap niet steeds effectief is, betekent dit niet dat bescherming tegen voorkomend geweld of discriminatie in het algemeen niet mogelijk is.

Niettegenstaande uit het geheel van de landeninformatie een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om discriminatie en geweld te voorkomen, blijkt uit de landeninformatie eveneens dat het risico om aan discriminatie en geweld te worden blootgesteld veelal zal afhangen van de specifieke context. Zoals reeds aangehaald, blijkt uit de landeninformatie dat vooral het geweld ten aanzien van transgenders zorgwekkend is. Verder blijkt dat er grote verschillen bestaan tussen de grote steden en de meer rurale gebieden van Colombia voor wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld en discriminatie, in de mate dat leden van het LGBTIQ+-gemeenschap meer bewegingsruimte hebben in grote steden dan in landelijke gebieden voor wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld. De situatie in de grote steden lijkt beter te zijn voor de LGBTIQ+-gemeenschap dan in ruraal Colombia. LGBTIQ+-personen die wonen in regio's van Colombia die worden getroffen door het gewapend conflict lopen tevens een groter risico op geweld dan LGBTIQ+-personen in andere delen van het land. Colombia kent immers een lange geschiedenis van gewapend conflict, waarin ook LGBTIQ+-personen doelwit waren van geweld door zowel guerrillagroepen als paramilitaire organisaties. De algemene veiligheidssituatie in het land bleef ook onder president Petro precair, vooral in de door conflict getroffen gebieden waar gewapende groeperingen actief zijn. Deze groeperingen hanteren conservatieve normen en vormen vaak een bedreiging voor seksuele en genderminderheden. LGBTIQ+-personen die in landelijke gebieden wonen waar gewapende groeperingen actief zijn, worden geconfronteerd met specifieke risico's op geweld, evenals met beperkte institutionele en organisatorische capaciteit om hun rechten te verdedigen. De gewapende groeperingen proberen door middel van territoriale en sociale controle hun eigen gedragsregels aan de lokale gemeenschappen op te leggen. Tussen mei 2020 en juli 2024 vaardigde de Ombudsman minstens 30

waarschuwingen uit voor LGBTIQ+-personen in landelijke gebieden. LGBTIQ+-activisten lopen in deze landelijke gebieden een dubbel risico: vanwege hun seksuele identiteit én vanwege hun rol als mensenrechtenverdediger. Ook Afro-Colombiaanse en inheemse LGBTIQ+-personen lopen een dubbel risico als gevolg van hun seksuele en/of genderidentiteit. Naast het risico op geweld door gewapende groepen die in hun regio actief zijn, lopen ze ook het risico op geweld of verstoting door leden van hun eigen gemeenschappen. Velen onder hen proberen daarom te migreren naar de grotere steden.

Leden van de LGBTIQ+-gemeenschap hebben in Colombia de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven en zijn ook zichtbaar in de media. Niettegenstaande de prevalentie van conservatieve opvattingen over seksualiteit en gender binnen de Colombiaanse samenleving, blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat LGBTIQ+-personen in toenemende mate deelnemen aan het politieke leven en zichtbaar zijn in de media en de publieke ruimte en dat meerdere Colombiaanse steden een bruisende LGBTIQ+-gemeenschap kennen. Het maatschappelijk middenveld is goed georganiseerd, maar vooral in de grote steden. Er zijn in Colombia diverse kleinere groeperingen en grotere organisaties actief die ijveren voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBTIQ+-gemeenschap. In grotere steden kunnen optochten zoals de Gay Pride en andere feesten of demonstraties van de LGBTIQ+-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden. Dit neemt niet weg dat een op vijf leden van de LGBTIQ+-gemeenschap een of andere vorm van conversie-therapie heeft moeten ondergaan; bij transgenders stijgt dit tot een op drie personen. Het voorgaande wijst wederom op de paradox tussen de progressieve wetgeving en positieve evolutie inzake de deelname aan het maatschappelijk leven en de zichtbaarheid van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia, enerzijds, en de conservatieve maatschappijvisie die ook zijn gevolgen heeft op de dagdagelijkse realiteit voor seksuele minderheden, anderzijds.

Hoewel de situatie van LGBTIQ+-personen in Colombia noopt tot voorzichtigheid, blijkt op basis van het geheel van de objectieve landeninformatie de situatie in Colombia evenwel niet dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van LGBTIQ+-personen, waardoor elke LGBTIQ+-persoon in dat land enkel omwille van zijn of haar seksuele geaardheid en/of genderidentiteit vervolging riskeert. De beschikbare landeninformatie geeft niet aan dat het loutere feit een homoseksueel te zijn op zich voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen. De landeninformatie die verzoeker doorheen zijn verzoekschrift en tijdens de administratieve procedure heeft aangevoerd, doet hierover niet anders denken. Verzoeker toont niet aan dat de landeninformatie die door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota wordt aangereikt, onvolledig dan wel niet correct of niet langer actueel is. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan die de hierboven gemaakte analyse en appreciatie van de situatie van LGBTIQ+-personen in de Colombia kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen stellen.

De Raad besluit uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat in Colombia, ondanks het progressieve wettelijke kader, de LGBTIQ+-gemeenschap, en in het bijzonder transpersonen, het doelwit kunnen zijn van geweld en discriminatie. Dit is niet alleen afkomstig van burgers, maar ook van overheidsfunctionarissen. In de praktijk zijn er tevens obstakels om een beroep te doen op beschermingsmechanismen. Het institutionele kader en de werkelijkheid lopen bijgevolg uiteen. Dat neemt niet weg dat de situatie voor leden van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia niet zodanig is dat zij systematisch het risico lopen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade vanwege hun genderidentiteit en/of seksuele geaardheid en dat van hen, ondanks de moeilijke situatie waarin zij zich bevinden, in beginsel en redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij een beroep doen op bestaande beschermingsmechanismen in geval van problemen.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het enkele feit homoseksueel te zijn in Colombia volstaat op zich niet om *a priori* te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat homoseksuelen in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke homoseksueel of transgender in Colombia, louter omwille van hun geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen. Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek, waarbij een verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, noodzakelijk. Verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid aannemelijk maken. Verzoekers

individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor homoseksuelen in Colombia en de algemene veiligheidssituatie aldaar.

B. Individuele situatie

Wat verzoekers individuele omstandigheden betreft, wijst de Raad erop dat uit de notities van de persoonlijke onderhouds niet zonder meer blijkt dat verzoeker zijn geaardheid in Colombia verborgen diende te houden. Meer in het bijzonder blijkt uit zijn verklaringen dat hij in Colombia relaties had met mannen, met hen reisde, via Grindr met mannelijke partners dates had (NPO I, p. 13-14, NPO II, p. 12-14). Verder blijkt dat verzoeker terug in contact is met de meeste van zijn familieleden (NPO I, p. 9-10, NPO II, p. 4). Ook blijkt dat hij getuigt van een grote mate van zelfredzaamheid (verzoeker kon hogere studies voltooien en werkte op verschillende plekken, waaronder in het bankwezen – Verklaring DVZ, vraag 11) en dat hij in staat was/is om zijn leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Verzoeker kan dan ook niet op goede gronden blijven volhouden dat hij op zodanige wijze onder druk stond of zou staan van de heersende culturele normen, zijn familie en de kerk dat dit een vorm van discriminatie of vervolging zou uitmaken.

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Colombia en zijn vrees voor roddels in de professionele werksfeer, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is *in casu* niet het geval. Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt dat verzoeker in Colombia werk kon uitoefenen en er over een familiaal netwerk beschikt, waarmee hij nog altijd in contact staat. *In casu* is er geen sprake van een systematische discriminatie. Waar verzoeker verwijst naar de ontwikkeling van zijn dochter in Colombia, sluit de Raad zich aan bij de commissaris-generaal dat verzoeker een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk dient te maken.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift en referenties naar algemene informatie over de situatie van LGBTIQ+-personen in Colombia waarbij blijkt dat bendes, de autoriteiten en de bevolking geweld plegen tegenover LGBTIQ+-personen volstaat niet, daar uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere LGBTIQ+-persoon in Colombia louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden gevisieerd of vervolgd (*supra*). Verzoeker moet zijn vrees voor vervolging aldus *in concreto* aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie kan daartoe niet volstaan. Verzoeker haalt echter geen enkel concreet, actueel, of voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging omwille van zijn geaardheid bij terugkeer naar Colombia.

Voor zover verzoeker vreest dat zijn werkzaamheden als sekswerker in België zouden kunnen leiden tot stigmatisering door zijn familie of door de Colombiaanse samenleving, en zijn kritiek dat geen volledige analyse werd gemaakt aangaande de druk vanuit de cultuur en de kerk, dient te worden vastgesteld dat deze vrees een louter hypothetisch karakter heeft. Bij gebrek aan concrete aanwijzingen dat deze informatie bekend is of bekend dreigt te worden, kan deze vrees niet als voldoende actueel, reëel en ernstig worden beschouwd om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Daarnaast heeft verzoeker nergens verklaard dat zijn familie of sociale omgeving kennis heeft van zijn activiteiten in België als sekswerker.

In zoverre verzoeker meent dat hij in Colombia niet op afdoende bescherming kan rekenen waardoor hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van discriminatie en de nadruk legt op de negatieve maatschappelijke houding ten aanzien van homoseksualiteit, blijkt uit algemene informatie, toegevoegd aan het administratief dossier (map 'Documenten') het volgende.

De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus, "*Colombia. Beschermingsmogelijkheden*" van 14 mei 2024) blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige

schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, volgens oud artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen vrees heeft aangehaald voor verbale of fysieke incidenten van homofobe aard. Hoewel niet kan worden uitgesloten dat de bescherming van LGBTIQ+-personen in Colombia in de praktijk beperkingen kent, blijkt uit de beschikbare informatie dat dergelijke beschermingsmogelijkheden wel degelijk bestaan (*supra*). Er kan niet worden geconcludeerd dat de Colombiaanse autoriteiten hem geen effectieve bescherming zouden kunnen bieden, mochten zulke incidenten (waarvoor verzoeker geen vrees heeft aangehaald) zich voordoen.

Verzoeker toont, gelet op voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, evenmin aan dat hij geen bescherming en/of hulp zou kunnen verkrijgen van de in Colombia aanwezige beschermingsmogelijkheden.

Inzake verzoekers verwijzing naar het seksueel misbruik tijdens zijn kindertijd, verwijst de Raad naar hetgeen hieronder wordt besproken onder punt 3.3.5.7. van dit arrest.

3.3.5.5. Vrees voor vervolging omwille van verschillende incidenten

In de bestreden beslissing wordt voorts ingegaan op verschillende incidenten die verzoeker in de loop van zijn leven heeft meegemaakt. Het CGVS beschouwt deze gebeurtenissen als afzonderlijke feiten zonder blijvende gevolgen, die niet afkomstig zijn van dezelfde vervolgingsactor en geen verband houden met de gronden voor internationale bescherming. Het gaat onder meer om de ontheemding van het gezin in de jaren 2000, huiselijk geweld door de inmiddels overleden vader, diefstallen, een incident aan een controlepost, persoonsverwarring met iemand die banden heeft met bendes, een oplichtingspoging, bedreigingen op zijn werk bij de bank door een klant wat verder zonder gevolg bleef, problemen met de partner van een zus die drugs produceert en waarmee hij nu geen contact meer heeft, moeilijkheden van zijn intussen overleden moeder met een vrouw die banden zou hebben met de guerrilla, seksueel misbruik tijdens zijn kindertijd, door een leraar, een broer en een huishulp, wat losstaande en eenmalige incidenten betreft. Volgens het CGVS hebben deze feiten geen actueel karakter, bleven ze zonder verdere gevolgen of houden ze geen verband met de redenen voor internationale bescherming. Ook de problemen van familieleden of de aangehaalde negatieve invloed van de Colombiaanse samenleving op de ontwikkeling van zijn dochter, tonen niet aan dat verzoeker persoonlijk een risico loopt op vervolging of ernstige schade.

De Raad stelt vast dat verzoeker bovenstaande elementen in zijn verzoekschrift herhaalt. Verzoeker verwijst immers nogmaals naar deze incidenten en stelt dat zijn familiale kring, opleiding en professionele activiteiten maken dat hij in het vizier stond en zal staan van niet-statelijke gewapende groeperingen. Deze herhaling en het niet eens zijn met het oordeel van de commissaris-generaal, kan niet als een dienstig verweer kan worden beschouwd en verzoeker slaagt er dan ook niet in een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Een betoog dat dezelfde elementen herneemt als deze die reeds werden aangevoerd, kan niet als een daadwerkelijke weerlegging worden beschouwd, aangezien het om dezelfde argumenten gaat.

In zoverre verzoeker meent dat hij niet kan rekenen op bescherming van de Colombiaanse autoriteiten, kan worden verwezen naar hetgeen hierboven wordt gesteld onder punt 3.3.5.4. van dit arrest.

Verzoekers betoog inzake het misbruik tijdens zijn kindertijd wordt hieronder onder punt 3.3.5.7. behandeld.

3.3.5.6. Inzake verzoekers kwetsbaar psychologisch profiel wordt in de bestreden beslissing het volgende geoordeeld. Verzoeker heeft verklaard last te hebben van visioenen of hallucinaties. Hij brengt deze echter niet in verband met een vrees voor vervolging en zijn er geen aanwijzingen dat personen met dergelijke problemen in Colombia specifiek worden gevisieerd. Deze mentale problemen volstaan daarom niet voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming. Voor medische of psychische problemen verwijst het CGVS naar de procedure voor een verblijfsaanvraag op medische gronden.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat onvoldoende rekening wordt gehouden met zijn psychische problemen en kwetsbaarheid. Uit landeninformatie blijkt immers dat het mentale gezondheidssysteem in Colombia ruim tekortschiet. Hij stelt dat hij lijdt aan visioenen en hallucinaties, dissociatie en verdere intensieve psychologische en psychiatrische opvolging nodig heeft. Verzoeker benadrukt dat het onduidelijk is op welke wijze hij, in geval van terugkeer en gelet zijn problematiek, zal omgaan met zijn geaardheid en genderidentiteit, alsook met het stigma en geweld dat daarmee gepaard gaat. Verzoeker meent dat het duidelijk is dat een terugkeer naar de context waarin hij leefde een onomkeerbare impact zal hebben op zijn welzijn en (mentale) gezondheid.

Verzoekers mentale gezondheidstoestand werd hierboven onder punt 3.3.4. besproken. De Raad voegt hieraan toe dat uit de voorgelegde psychologische stukken weliswaar blijkt dat verzoeker psychische problemen kent, maar dat hieruit niet kan worden afgeleid dat hij om die reden een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van internationale bescherming. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat personen met dergelijke psychische problematiek in Colombia systematisch worden gevisieerd of vervolgd of dat er geen medische of psychologische zorg ter beschikking wordt gesteld. Het artikel waaruit verzoeker in het verzoekschrift citeert over de onderfinanciering van de geestelijke gezondheidszorg in Colombia, toont niet aan dat deze zorgen onbeschikbaar zouden zijn. Verzoeker toont ook niet aan dat deze zorgen hem in Colombia zouden worden ontzegd om redenen die te maken hebben met de criteria van de Vluchtelingenconventie of de criteria van de subsidiaire bescherming.

3.3.5.7. In de bestreden beslissing wordt vervolgd dat verzoekers advocaat heeft ingeroepen dat verzoeker als bijzonder kwetsbaar moet worden beschouwd voor "*hervictimisatie*" omwille van het seksueel misbruik dat hij als kind onderging en zijn mentale problemen, de advocaat wijst in dit verband op het feit dat verzoeker zich in België prostitueerde. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeker in Colombia werkte, zelfstandig leefde, daar geen sekswerk verrichtte, over verschillende voertuigen in eigendom beschikte en nog steeds contact heeft met zijn familie. Er geen aanwijsbare redenen dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia geen vergelijkbaar leven zou kunnen opbouwen of geen toegang zou hebben tot de aldaar beschikbare geestelijke gezondheidszorg.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift het misbruik dat hij in zijn kindertijd heeft meegemaakt. Daarnaast wijst verzoeker erop dat het contact met zijn familie bijzonder moeizaam verloopt en dat het familiaal taboe en stigma (inzake homoseksualiteit) enorm is. Doorheen beide persoonlijke onderhouden blijkt volgens hem een bijzonder geconflieeerde verhouding tussen verzoeker, zijn familie en hun religieuze beleving, waardoor men bezwaarlijk kan spreken van een duurzaam familiaal contact en al zeker niet van enige aanvaarding van zijn genderidentiteit en geaardheid in geval van terugkeer. Tot slot kan volgens verzoeker niet dienstig worden gesteld dat zijn sekswerk in België geen impact heeft op de beoordeling van zijn vrees. Men kan niet louter stellen dat dergelijke vrees niet bestaat, enkel omwille van het feit dat hij in Colombia geen sekswerk verrichtte.

Net als de commissaris-generaal trekt de Raad de verklaringen van verzoeker omtrent het seksueel misbruik niet in twijfel. De Raad ontkent niet dat het misbruik waarvan verzoeker slachtoffer is geweest, psychische gevolgen kan hebben die verzoeker levenslang kan meedragen. De Raad volgt echter de commissaris-generaal waar deze stelt dat het om losstaande en eenmalige (of tweemaalig met zijn

inmiddels overleden broer) incidenten gaat waarbij verzoeker niet aangeeft heden nog iets te vrezen te hebben van de ouders. Zoals reeds gesteld toont verzoeker niet aan dat psychologische of psychiatrische bijstand in Colombia niet mogelijk zou zijn.

Wat betreft verzoekers betoog inzake de geconflieeerde verhouding met zijn familie door onder andere hun religieuze beleving en het feit dat niet zomaar kan worden gesteld dat zijn sekswerk in België geen impact heeft op de beoordeling van zijn vrees, meent de Raad eveneens dat deze vrees een louter hypothetisch karakter heeft en dat verzoekers stelling over zijn familie tegenstrijdig is met hetgeen hij verklaarde bij het CGVS. Verzoeker gaf immers aan dat hij nog steeds regelmatig contact heeft met zijn familie (NPO I p. 9, 10; NPO II, p. 4, 15). De vermeende moeilijke verhouding met zijn familie is aldus een *postfactum* verklaring die geen steun vindt in verzoekers verklaringen. Voor het overige brengt verzoeker met zijn betoog geen bijkomende of nieuwe pertinente elementen aan die de motivering van verweerder in een ander daglicht kunnen stellen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat, mocht verzoekers sekswerk in België te weten gekomen worden en een bron van conflict worden met onder andere zijn familie, dit niet betekent dat hieruit een vervolgingsvrees voortvloeit. Verzoekers betoog blijft aldus steken in algemene en hypothetische beweringen en vermag geen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

3.3.5.8. Tot slot wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat verzoeker pas in november 2023 internationale bescherming aangevraagd heeft, hoewel hij al sinds augustus 2023 in België verbleef. Daarnaast verbleef hij na zijn vertrek uit Colombia nog ongeveer drie weken in de Dominicaanse Republiek voor vakantie. Volgens het CGVS mag van iemand die werkelijk bescherming nodig heeft worden verwacht dat hij zo snel mogelijk asiel aanvraagt. Het uitblijven van een onmiddellijke aanvraag ondermijnt volgens het CGVS de geloofwaardigheid van de aangehaalde vrees voor vervolging.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat het CGVS ten onrechte uit zijn laattijdige asielaanvraag afleidt dat zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig is. Hij verklaarde immers tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat hij onzeker was over de asielprocedure en vreesde dat autoriteiten, politieke actoren of paramilitairen kennis zouden krijgen van zijn redenen voor vertrek. Daarnaast stelt verzoeker dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn wantrouwen tegenover autoriteiten, zijn psychische problemen en de vaststellingen van zijn psycholoog, die wees op de mogelijke invloed van zijn trauma op zijn geheugen, redeneringsvermogen en gedrag. Verder betwist verzoeker dat zijn verblijf in de Dominicaanse Republiek als een vakantie kan worden beschouwd. Hij voert aan dat hij daar afhankelijk was van zijn reisgezel, die hem financieel controleerde en psychologische druk op hem uitoefende.

De Raad stelt vooreerst dat inzake verzoekers mentale kwetsbaarheid, kan worden verwezen naar wat hierboven onder punt 3.3.4. en hieronder onder punt 3.3.5.10. van dit arrest wordt besproken. Verder benadrukt de Raad dat verzoeker zich in wezen beperkt tot een herhaling van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangevoerde argumenten. Een dergelijke herhaling is niet van aard afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing, nu deze reeds afdoende werd beoordeeld en niet kan worden weerlegd door dezelfde argumenten opnieuw aan te voeren. Hieraan dient te worden toegevoegd dat van een verzoeker om internationale bescherming, die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van een vrees voor vervolging, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, zodra hij zichzelf in veiligheid heeft kunnen stellen in een ander land, een verzoek tot internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker meer dan twee maanden gewacht heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is moeilijk verenigbaar met de vrees die hij heeft aangehaald. Dat hij door zijn reisgezel in de Dominicaanse Republiek onder druk werd gezet en dat het geen vakantie was, is een loutere bewering die geen afbreuk doet aan de motieven van de beslissing.

3.3.5.9. Tot slot kan het betoog van verzoeker inzake zijn deelname aan manifestaties in Colombia tegen de regering in verband met gezondheidszorg, rechten van leraars en homoseksuelen, de motivering van de commissaris-generaal niet in positieve zin ombuigen. Verzoeker heeft zijn verzoek immers niet gesteund op politieke motieven, hij verklaarde enkel dat hij deelnam aan zulke manifestaties toen hij bij een vriend woonde die docent was en die naar conferenties en manifestaties ging (NPO I, p 9). Verzoeker heeft geen melding gemaakt van problemen in dit verband en heeft dit niet aangehaald als één van de redenen voor zijn vrees. Voor zover hij in zijn beroep alsnog een politieke vrees aanhaalt moet worden

vastgesteld dat verzoeker dit niet voldoende onderbouwt met de nodige elementen, verklaringen en ondersteunende stukken.

3.3.5.10. Doorheen zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker zijn cumulatief risicoprofiel: hij is zeer kwetsbaar gezien zijn psychische toestand en zijn geaardheid. Hij werd als kind seksueel misbruikt. Op school werd hij gepest met spotnamen voor homoseksuelen. Verzoeker meent dat het niet opgaat dat hij omwille van zijn geaardheid enkel een vrees zou hebben wegens geroddel. Er is bij verzoeker sprake van een cumul aan traumatiserende ervaringen. Dat verzoeker zelf niet de link heeft gelegd tussen zijn mentale problemen/zijn kwetsbaarheid en zijn vrees voor vervolging, brengt niet mee dat de commissaris-generaal dit niet zou moeten onderzoeken. Nergens in de bestreden beslissing is terug te vinden op welke wijze rekening is gehouden met verzoekers mentale toestand bij de beoordeling van zijn asielrelaas.

In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker zelf nooit melding heeft gemaakt van zwaarwichtige feiten die hij in Colombia zou hebben meegemaakt omwille van zijn geaardheid en zijn kwetsbaarheid. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud werd verzoeker bijgestaan door zijn advocaat, tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd verzoeker bijgestaan door zijn advocaat en een vertrouwenspersoon. Verzoeker kan niet louter verwijzen naar zijn kwetsbaar profiel om te verantwoorden waarom hij geen melding heeft gemaakt van zwaarwichtige feiten. Zoals verzoeker in het verzoekschrift stelt, is er sprake van seksueel misbruik in zijn kindertijd (NPO I, p. 13-14, p. 22-23, NPO II, p. 17-18) verklaarde hij dat hij als kind werd gepest op school met namen voor homoseksuelen (NPO II, p. 12), was zijn familie christelijk en was het voor verzoeker zelf moeilijk om binnen deze religieuze en familiale context om te gaan met zijn aantrekking voor personen van hetzelfde geslacht (NPO II, p. 11). Verzoeker verklaarde dat hij als gevolg van zijn geaardheid met zichzelf in de knoop lag en geen problemen heeft gekend in Colombia omwille van het feit dat hij zich aangetrokken voelde tot jongens (NPO I, p. 17); dat het bij een eventuele terugkeer naar Colombia zou kunnen dat hem hetzelfde overkomt zoals vroeger, dat hij opnieuw een relatie zou willen aangaan maar te maken krijgt met dezelfde problemen (NPO I, p. 24); dat deze problemen uit volgende elementen bestonden: dat hij zich slecht voelde omwille van de religieuze context en dat hij alleen info had uit de Bijbel, waar dat als slecht werd bestempeld (NPO II, p. 11), dat een ex van hem dreigde zijn geaardheid te verklappen (NPO II, p. 13), dat er bedreigingen waren om het aan verzoekers werk te vertellen, aan familie te vertellen, dat hij zelf bang was om gezien te worden met iemand, dat er dan over gepraat zou worden (NPO II, p. 15), dat hij verschillende problemen heeft gehad vb. een probleem met een jongen toen hij werkte in het restaurant, deze jongen was dronken en wilde verzoeker aanraken en betasten, uiteindelijk is er niets gebeurd en deze jongen is intussen gestorven (NPO II, p. 16). Op de vraag wat verzoeker vreest dat er zal gebeuren bij een terugkeer naar Colombia omwille van zijn seksuele oriëntatie, verklaart hij *“Betreft mijn seksuele oriëntatie zie ik het niet mogelijk om daar normaal leven te leiden zoals ik het wil hebben, gezonde relatie te hebben of te trouwen, en dat is iets wat ik hier wel mogelijk zie”*. *“Ik denk dat het zwaarder op me zou wegen als mijn familie dichter bij is, en cultureel gezien zien ze, of nemen de mensen he(t) niet zo natuurlijk op zoals hier, zien ze het niet als iets natuurlijk, dan ga ik opnieuw de druk voelen, het te vertellen op het werk, mensen hun gezicht te zien, of ongemakkelijke dingen mee te maken of vragen te krijgen, dat wil ik eigenlijk vermijden.”* (NPO II, p. 16-17).

De Raad stelt vast dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te spreken van een vrees voor vervolging of een risico op het lopen van ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en elementen van discriminatie moeten van die aard zijn dat ze aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit blijkt *in casu* niet uit verzoekers verklaringen.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing wel degelijk op voldoende wijze rekening gehouden met verzoekers kwetsbaarheid omwille van zijn mentale toestand, het misbruik in zijn kindertijd en zijn seksuele geaardheid, maar heeft op pertinente en terechte wijze besloten dat er geen concrete elementen zijn die erop wijzen dat verzoeker in Colombia moet vrezen voor vervolging omwille van zijn seksuele oriëntatie en dat verzoeker door een loutere verwijzing naar de algemene culturele sfeer omtrent homoseksualiteit in Colombia, geen vrees voor vervolging aannemelijk kan maken.

3.3.5.11. De Raad stelt vast dat in voorliggend verzoekschrift – behoudens de psychologische attesten – geen verweer wordt gevoerd tegen de motivering inzake de neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Het stuk dat middels aanvullende nota d.d. 1 juni 2026 werd neergelegd, met name het tewerkstellingsattest van de periode 1 oktober 2025 tot en met 31 december 2025 (stuk 5), kan niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie.

Verzoekers bespreking aangaande de psychologische verslagen van de dienst Violet en het meest recente psychologisch verslag, de afsprakenlijst en de doorverwijzing naar een psychiater werden hierboven reeds besproken.

3.3.5.12. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, onvoldoende zwaarwichtig of actueel is en dat hij geen gegronde vrees aanhaalt omwille van zijn seksuele geaardheid. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 27 mei 2026 het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden

inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2025 (beschikbaar op https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2025-12/2025_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_Focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïmpliceerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische)

activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De grootstad Bogota, waar verzoeker voor zijn vertrek uit Colombia woonde (administratief dossier, 'verklaring DVZ' d.d. 13 november 2023, vraag 10), blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst en waaruit hij citeert ligt, voor zover zij niet dezelfde is, immers in lijn met deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

3.3.6.3. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Evenmin maakt verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de tweede maal door een *protection officer* die gespecialiseerde opleidingen gevolgd heeft om personen met het profiel als verzoeker te interviewen. Tijdens zijn persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. Verzoekers advocaat was twee maal aanwezig en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud was verzoeker vergezeld van zijn vertrouwenspersoon. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummer X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. DE SMET